



ASYLUM FIDELIUM 40 XXVII

Hoc est

ASSERTIO SOLIDA

Sanguinem JESU CHRISTI Filii Dei, in ara Crucis profusum esse λύτρον pro universis, generis humani, præcipuè tamen credentium, peccatis ἰσὺ ῥύσασθαι,

Adversariis nostris, imprimis Calvinianis, Photinianis & Romanensibus opposita,

EX

Aphorismo nobili Johannis Epist. I. c. I. v. 7.

Αἷμα ἰσὺ ῥύσασθαι τὸ ἰσὺ αὐτοῦ καθαρῶς ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας.

Quam

*Auspicio & Presidio ἰκέτης καὶ μεσέτης generis humani
unici & veri*

In Celeberrima Academia Wittebergenfi

PRÆSIDE

Dn. FRIDERICO BALDUINO,

D. Professore & Superintendente,

Publicè

Θεοσοφικῶν Διοικήσεως subjicit

M. MARTINUS LÜDEMAN.

Die Januarii.

⚔ (o) ⚔

WITTEBERGÆ,

Excusa Typis JOHANNIS GORMANNI,

ANNO M DC XXVI.



ASYLUM FIDELIUM

ASSERVATIO SOLIDA

Sanctissimi Patris Gregorius XIII. Pontificis Maximi

in Christo Patris

Asylum Fidei in Civitate Romae

et in Ecclesiis eiusdem Civitatis

et in Ecclesiis omnium Christianorum

in Christo Patris

et in Ecclesiis omnium Christianorum

in Christo Patris

et in Ecclesiis omnium Christianorum

in Christo Patris

Dr. FRIDERICO BALDINO

D. Professoris supernumerarii

M. MARTINUS BUDRMAN

Dr. h. c.

et

Dr. h. c.

Dr. h. c.

ANNO MDCCLXX





AUSPICE DEO ET CHRISTO
DUCE.

I.



Ostis non abs re triarios reservare, & arietes omnium validissimos, contra fortiter munitum movere solitus est propugnaculum: Hoc enim destructo, totam in sua novit potestate futuram arcem, juxta tritum: *Subrue futuram, & patitur structura ruinam.* Sic fortis ille armatus,

Luc. 11, 21. Adversarius noster, 1. Pet. 5, 8. Inimicus, Matth. 13, 25. veluti triticum nos qui cribrare desiderat, Luc. 22, 21. non contra humanæ rationis ἐντέλματα; sed fortissima fidei nostræ fundamenta, quæ sunt evidentiissima sacræ scripturæ dicta, in quorum verâ & dextrâ interpretatione cardinem salutis nostræ disceptare non ignorat, virus corruptelarum suarum spirare, perplexisque eadem involvere errorum tricisplicis ab origine usque mundi fuit conatus medullitus.

2. Hujuscemodi inter cum non imas sed meritò primas obtineant partes aphorismi, nostræ qui concernunt salutis negotium, etiam & varios Hæreticorum inferni illorum candidatorum morsus & rosiones experiri & sentire sunt coacti. Unde saluberrimus de ἐνσπρηνώσῃ Christi Articulus tantis & tam periculosis hodierno tempore exercetur erroribus, ut nil supra.

3. Quippe, cum pro certo sibi consuasum habeat Archihæreticus pater mendacii Diabolus, Joh. 8, 44. 1. Reg. 22, 22. omnium nostrorum salutem (quam velut unicum portum expectamus illarum calamitatum, & miseriarum innumerabilium, quibus in hac ultima & exulceratâ mundi senectâ premimur) in cognitione DEI & quem misit JESU CHRISTI consistere, Joh. 17, 3. Matth. 16, 17. omnes ingenii nervos adhibet, nihilq; intentatum relinquit, dum

A 2

cogni-

cognitionem istam depraveret, & dictis, quibus ea fundatur, obscuratis & in dubium vocatis, nos incertos & dubios nostra de salute reddat.

4. Hinc subinde alios atque alios in proscenium Ecclesiae produxit Hæreticos, qui mutatis tantum personis eandem spectatum exhibuerunt comœdiam: Et, vel ex supercilioso Samosatani fastu Christi divinitatem negarunt, & *ψιλὸν ἀνθρώπου* eum fuisse, imò nec semper, sed in terris è Maria initium sumpsisse affirmarunt; vel ex temerario philosophiæ abusu naturarum unionem, indeque promanantem proprietatum communicationem negarunt; vel tandem ex *ὀλιγομαθία* ejus meritum depretiarunt, mortemque ejus non esse *λύτρον* pro totius mundi peccatis *ἰσόρροπον* exerte dixerunt.

5. Taliscemodi à nata Ecclesia adhuc usque tempus cum exerceatur errorum labyrinthis de persona officiisque Christi articulus, operæ precium orthodoxiæ propugnatores veræque persuasionis antistites, queis meliore de reverentia & ardore finxit præcordia Flamen, se facturos arbitrati sunt, si, Hæreticis non ad horam cedentes, Gal. 2, 5 magno, ad exemplum Josaphati, 2. Paral. 17. ut refutatâ explosâque *ἑτεροδοξοῦ* opinione & superstitione, articulo huic de Christo, sua constaret integritas atque facies genuina, zelo & fervore uterentur.

6. Hinc, & me rem orthodoxis utilem, Christo quæ honorem, κακοδοξίᾳ molestiam creet, facturum esse ratus sum, paragraphum Johannis in c. 1. v. 7. Epistolæ prioris his verbis descriptum, (*ἀμα Ἰησοῦ χριστοῦ τὸ ἰσὸν αὐτῶ καὶ περί τῆ ἡμᾶς διπὸ πάσης ἀμαρτίας*) ab Hæreticorum strophis si vel vindicarem, aut genuinis saltem suis coloribus depictum proponerem.

7. Quod cum propriis præstare viribus nequeo, mei quia humeri ingeniique vires huic oneri ferendo sunt impares:

Spiritus alme veni, nostram & sic dirige pennam;

Ut Christus verus, sit, maneatque Deus.

Sit quoque verus homo, Salvator, gnatus Adami

Crimina qui mundet nostra cruore suo.

8. Sed ad rem. Duo quasi præcipua complectitur, propositio hæc capita; *Subiectum* nimirum & *Prædicatum*. Qui licet sint termini:

termini Logici; attamen propter faciliorem cognitionis viam, tutissimamque tractationis methodum iisdem nobis uti visum, imprimis ne sine cancellis liberè divagantes id, quod est εἰδέν πρὸς εἶπος, faceremus hujus disputationis ἔργον.

SUBJECTUM

9. Itaque, cujus explicationi jam plena pandimus vela, redemptionis nostræ causam efficientem continet, quæ describitur nobis in præsentis paragrapho trifariam; (I.) à Persona, quod sit i. Dei filius, & sic etiam DEUS, 2. quod & verus homo, sanguinem dum eam habere affirmatur (II.) ab Officio, quod sit JESUS CHRISTUS, hoc est, noster יהושע vel יהושעיהו Salvator, Matth. i. 2515ος ἁγιος, Prophetæ, Rex & Sacerdos. (III.) à causa instrumentali seu λύτρω, cujus interventu nos ab omnibus peccatis purgaverit, quod fuit Sanguis.

10. De singulis ordine, dicimus primo, Subjectum continere datæ propositionis terminum medium. Unde, eum si exclusivè, exceptivè, reduplicativè accipis, talia exsurgunt prædicata: Ex modo primo: Tantum, vel solus Christus purificat nos suo sanguine à peccatis: Ex modo secundo: Nemo præter Christum purificat nos suo sanguine à peccatis. Ex modo tertio: Christus quatenus Christus, id est, quatenus θεοῦ υἱὸς DEUS & homo purificat nos suo sanguine à peccatis. Fac itaque Christum, nudum hominem, & passio ejus tibi nil proderit? Fac eum verum & omnipotentem DEUM, & mori pati que non potuit. Credas ergo oportet, & verum eum fuisse hominem, verum simul & DEUM, ejus meritum, si debet esse ἰσοῦρον & sufficiens pro peccatis tuis λύτρω.

11. Quæ causæ, cur inscribere theses hæc voluerimus *Asylum fidelium*? quod die malo, Eph. 6, 13, ubi vadimonium quasi, quia solvendo non sumus, deserentes, variis conscientiarum stimulis compuncti, peccatorumq; pœnis pressi, ad hunc sanguinem tanquam tutissimum *Asylum* fugere queamus, nulli dubitantes, quin ab omnibus iniquis Diaboli postulationibus constitutisque pœnistuti, liberi & immunes, sub eo tanquam sub umbra arboris opacæ media in meridie, quando Sol est rapidissimus quam quietissime



etissime delitescere valeamus, juxta illud Augustini: *Fremet mundus, premit corpus, Diabolus insidiatur: non cado. Fundatus enim sum supra firmam petram: peccavi peccatum grande: turbatur conscientia, sed non perturbatur, quia vulnerum Christi recordor.* Hæc ille.

12. His ita præmissis accedimus ad *Subjectum* seu *Causam Efficientem* redemptionis nostræ, quam non *merum* (quamvis verum) hominem, sed & DEUM *γνήσιον*q; DEI filium fuisse Autori nostro dictoq; paragrapho credentes, statuimus & profiteamur.

13. Quod ne gratis mihi accredere dicaris vir Photiniane trigam syllogismorum validissimam, non ex variis totius Scripturæ locis, sed ex præsentis saltem compactam tibi proponam, quæ divina Christi natura adeo expressè adstruetur, ut nisi omnem reverentiam tuo quam Redemptori debes, exueris, sine apertissima blasphemia ulterius contradicere nequeas. Esto autem syllogismus primus.

14. Cui tribuitur nomen filii DEI, ille verè & essentialiter DEUS est. Non enim fas est DEI filium degenerem suspicari, sed necesse est eum fateri æqualis altitudinis ejusdem & dignitatis: Nam & filios Principum Principes esse, & filios Regum Reges, quis nesciat? ait D. Bernh. serm. 1. de Adv. Conf. Epiph. hæres. 69. cont. Ariom. At Christo nomen hoc, non solum in præsentis, verum etiam in infinitis aliis Scripturæ locis, quæ Gerhard. disp. de fil. DEI th. 155. ad certas classes reduxit, tribuitur. Quæ dicta ne torqueant (torqueri autem illa à Photinianis novi) & Christo propter officium aut aliam rationem, quam æternam à patre generationem, attribui posse, rhetoricentur, nota, quod *μονογενής* unigenitus, Joh. 1, 14. Joh. 3, 16. *ἰδιότης* proprius, Rom. 8, 32. primogenitus, Col 1, 15. Heb. 1, 6. æternus, Hebr. 13, 8. dicatur, & quidem per æternam generationem à patre, Psal. 2, 7. Mich. 5, 2. Prov. 8, 22. & seq. Hinc & DEI imago est, 2. Cor. 4, 4. Col 1, 2. Splendor gloriæ & *χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ*, Ebr. 1, 3; usque adeo, ut *πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος* in eo habitet, Col. 1, 19 & quidem *σωματικῶς* c. 2, 9. *tanquam in proprio domicilio.* Chem. de duab. nat. in Chr. c. 9. p. III. Ergo & Deus est.

15. Quibus in dictis non naturæ & essentiæ, quam cum Patre & Spiritu sancto per omnia similè habet identitas, ut Photiniani putant

putant labefactatur, sed *ἡ ὀρθὴ ὑπάρξεως* (vox est Justini) personæ proprietates explicatur, quæ Patre & Spiritu S. in intima illa Essentiæ unitate distinguitur, nimirum à Patre quod genitus, sive DEI filius dicatur.

16. *Secundus*: Quicumque talia præstare debet opera, homini mero quæ sunt simpliciter impossibilia, ille purus putus homo esse nequit. *Ultra enim suum posse nemo obligatur. Et non nisi Tyrannus impossibilia requirit.* Sed Christus noster talia præstare debuit opera, imò & præstitit, quæ mero homini sunt factu impossibilia. Quandoquidem liberare debuit totum genus humanum, quod homini puro puro fuit impossibile, cum nec frater fratrem redimere potest, Psal. 49, 7. conf. Matth. 26. c. 19. 26. Marc. 10, 27. Ergo Christus non fuit purus putus homo, sed *ἡ ἀληθὴς ὀρθὴ*.

17. *Regeris*: Sed & Christus est frater noster, Psal. 22, 23. Heb. 2, 12. Matth. 28, 10. Ergo nec ille liberare nos potuit. R. i. ad *maiores* ex Chem. quod verum illud sit *νομικῶς* & legaliter; non autem *Ἐβανγελικῶς*. *Mysterium enim hoc fuit à seculis absconditum, quod Deus patefecit cum genus humanum legi satisfacere non potuit, & fecit hoc DEUS ad articulum justificationis quod attinet transgressionem legis in aliam personam, nimirum in fratrem & servatorem nostrum Christum transferendo, qui & obediendo & patiando legem pro nobis adimplevit, & quia illa personæ & Deus & homo, ideo ejus satisfactio est expiatio pro totius mundi peccatis, 1. Joh. 2, 2. & inde Christus est adimpletio Legis ad justitiam omni credenti, Rom. 10, 4. Hæc ille. 2. Distinguo inter juris rigorem & ejus *δικαιοσύνην* seu æquitatem. Stricto jure nemo pro alterius delictis luere potest: Anima enim quæ peccat, morietur. Ezech. 18. Æquitas autem indulgere potest. 3. disting. inter fratrem *merum* & *verum*, sive inter fratrem, qui merus homo, & inter fratrem, qui *ἡ ἀληθὴς ὀρθὴ*. Et tandem 4. *distinguo inter ordinarium Dei vindicantis hominum peccata judicium, & inter extraordinarium secundum *ἡ ἐκλογὴν* à Deo ipso excogitatum absolvendi homines meritum Christi vera fide apprehendentes decretum & medium, de illis loquitur major, de his minor: Pro quo medio ipsi sit gloria & laus in sempiterna secula.**

18. *Tertius*: Cui competit nomen eidem & res ipsa. Sed
nostro

nostro Redemptori in presenti loco tale nomen assignatur, quo describitur tale officium, ad quod necessario requiritur natura divina. E. Nam vocatur Jesus, id est, Salvator; Qualis autem? indicat hoc Angelus, quando dicit: ipse liberabit populum suum à peccatis ipsius, Matth. 1, 21. Ex quibus nunc sic infero: Quicumque liberare debet populum suum ab omnibus peccatis, is non purus putus homo sit oportet: Probo, quia personam infinitam (Deum) quam peccatis nostris offenderamus, Esa. 59, 2 Placare, Diabolum & mortem captivos nos ob peccatum detinentes, Joh. 8, 34. Rom. 6, 16. 2. Pet. 2, 19. convincere, Ebr. 2, 14. & ita caput Serpentis juxta decantatas DEI minas, Gen. 3, 15. conculcare debebat, quæ puro & simplici homini non sunt factu possibilis. Nunc vero Salvator noster redimere nos debebat ab omnibus peccatis, &c. Ergo fuit *θεω* *ἰσθῆναι*.

19. Redemptorem autem nostrum DEUM esse & filium DEI unigenitum, per naturam & æternam à DEO Patre generationem contra Osterodum & progeniem illam viperarum in Polonia & Transylvania apertissimè (quamvis impiè & blasphemè) nobis contradicentes; imò & contra Calvinianorum quorundam hypotheses, quibus non obscurè impugnatur hæc Christi per æternam generationem Deitas, asserimus: attamen argumenta illorum, quibus polire & velut fucum ac lenocinium circumponere errori suo contendunt, ob temporis brevitatem & chartæ angustiam non repeto, sed conflictui illa reservans ad alteram verum *ἐν τῇ ἡγῆ μεσότητι* constituentem, partem essentialem, nimirum *humanitatem*, propero. Quam similiter tribus Syllogismorum propugnaculis inexpugnabilibus, contra stramineas Hæreticorum quorundam balistas, in Christo dari adstruo, & quidem ex proposito aphorismo.

20. Sit primum: Qui habet sanguinem, habet corpus, vel beluinum vel humanum. Christum habere sanguinem, testis est Johannes in dicto loco omni exceptione major. Ergo habet corpus non autem beluinum, itaque humanum. Scio hic exceptiones nonnullorum corpus quidem concedentium, sed non animam rationalem, cujus vice functam fuisse divinitatem dicunt, quibus funus certè parabimus in collatione. Subjicio ergo *secundum*:
Si

Si Christus non assumpsit veram humanam naturam, homines non sunt redempti: τὸ μὲν γὰρ ἀπρόσληπτον ἀφ' ἐρατοῦ. Jam verò nos redemptos esse clamat præsens textus. Ergo. *Tertium*: Si passioni & morti Christi adscribitur redemptio nostra, sequitur eum fuisse hominem, cum aliàs mori pati q; non potuisset. Deus enim est ἀπαθής καὶ ἀγέννητος: Imò si Christo talia assignantur nomina, quæ naturam humanam necessariò exigunt, sequitur eam esse in Christo, nisi Scripturam mendacii arguere velimus, quod Deus avertat. Sed utrumque in præsentē hâc D. Johannis sententiâ adferitur. E.

21. Finge igitur quicumque es, cum *Mane* vel *Flacio*, carnem tuam non esse assumptam; cum *Apollinari*, animam tuam non esse assumptam? Et, annon erit creatura omnium miserrima? Quid? καὶ δόκησεν solummodo habuit corpus humanum; ais. Ergo & καὶ δόκησεν solummodo est passus & mortuus? Unde nec vere, sed saltem putativè eris redemptus? Quidni & objiciatur tibi spectrum salutis, & non vera salus? Tibi, inquam, non mihi, qui alium mediatorem Christum fuisse credo & profiteor, nempe talem:

22. *Qui verus Deus & Dei filius ab eterno à patre genitus, & in temporis plenitudine ex Mariâ natus, adeoq; homo factus, ut sit nunc Mediator inter Deum irascentem peccato, & genus humanum reum peccatò & ira divina, ut justitiâ Dei satisfaciat, sustineat iram & pœnam pro peccato, deprecetur pro nobis, applicet sua merita, & invocantium gemitus & preces exaudiat, Ebr. 9. Joh. 17. 1. Tim. 2.*

23. Talem etiam *Mediatorem* (progredior ad secundum, sc. officium) describit nobis præsens aphorismus, quando eum *JESUM CHRISTUM* nuncupat, quorum illud *Proprium* hoc *Cognomen* ejus est, utrumque ab officio desumptum. Illo in N. T. tantum, hoc in utroque fuit appellatus. Qui enim in novo T. χριστός, is in V. משיח ejusdem significationis nomine appellatur, Matt. 1, 21, Luc 1, 31. Psal. 2, 2. Luc. 2, 11. *Iesus*, nomine Hebraico משיח Latine *Salvator* dictus. Est enim hominibus auctor seu princeps salutis, quippe quos servat à peccatis. χριστός Christus verò Græco nomine, id est, unctus: quia unctus est oleo lætitiæ, id est, Spiritu

B

ritu



ritu S. ad fungendum officio Mediatoris inter Deum & homines, Matt. 1, 21. Act. 4, 12. Hebr. 2, 10. Psal. 45, 7. Heb. 1, 9.

24. Nam ut olim in veteri T. unctione sacri olei ex certis aromatibus confecti, ad officium suum initiabantur summi Sacerdotes & Reges: Ita *Christus* à *Patre* oleo lætitiæ, id est, Spiritu S. unctus atque sanctificatus est, ad veri atque summi Sacerdotis & Regis populi DEI officium ministrandum, Exod. 30, 23. 24. 25. Exod. 28, 41. c. 29, 7. 1. Sam. 16, 13. 1. Reg. 1, 39. Heb. 1, 0. Psal. 110, 4. Psal. 2, 6. 1. Reg. 19, 16. Quin & Prophetas ad officium suum unctos fuisse, inde colligere est, quod משיח uncti dicuntur, Ps. 105, 15. nimirum ut typus extaret, Christum in Prophetam quoque seu Ecclesiæ doctorem unctum iri, Joh. 1, 18.

25. Posteriora illa duo Regis & Prophetæ officia bona cum venia jam dimittimus, Sacerdotis saltem, ad cuius prolixiorē accuratiorēq; ὁπίσκεψιν Auctor noster præit nobis: viam consideraturi. Utramque autem naturam cum communicatione alterius (loquor cum concilio Chalcedonense) quod uniuscujusque proprium est, agere ad producenda hujus officii ὁποτελέσματα docet *Iohannes*, quando nos Sanguine filii Dei purificari adstruit. Unde suapte sponte fluit, naturas illas *divinam & humanam* arctissimè unitas esse, & attributa naturarum istarum unitarum ἀλλήλως esse communicata; ita, ut λόγῳ humana homini divina ἰδιώματα, communicata sint, ut ita *Iesus Christus* noster esset Redemptor, Salvator, Pontifex summus, non secundum unam, sed utramque naturam, id est, θεῶν ἑκείνων: quia actio est suppositorum.

26. Verum quid animi nunc putas esse quibusdam Calvinicis ἐνωσιμαχοῖς, quibus arctissima illa unitio ἀχωρίως, ἀδιαζέτως & tamen ἀσυγχύτως καὶ ἀτρέπτως facta, est fides in oculis & auribus? Qui licet Nestorii παρρησίας, Cinglianamq; ἀλλοίωσιν negent verbis; attamen scriptis alta quod mente habent repostum, produnt, dum synecdochen suam, quæ tam similis est ἀλλοιώσει, ac lac lacti, defendere conantur? Quos inter choragum ducunt *Beza*, *Zanchius*, *Sohnius*, quorum omnium dicta & scripta (pro hoc errore suo) diligenter excerpta & collecta deprehendet

det lector in Exeg. Aug. Conf. summi & optimè de Ecclesia merito Theologi Menzeri. Ego pergo.

27. Λόγος in divinitatis suæ complexum intimissimè assumpsit, & sibi copulavit humanam naturam. Ergo non sterile est hoc conjugium, sed maximè sæcundum & prolem producit totam illam ἰδιωματῶν κοινωνίαν, quæ Theologi in tria dispescunt genera; ita, ut vel humana de divina (*in primo*) vel divina de humana (*in secundo*) vel denique ἀποτελεσματὰ quædam de persona integra (*in tertio idiomatum communicationi genere,*) naturis tamen earundemq; proprietatibus reservatis illæsis, prædicantur.

28. Quæ probè disuncta magnam lucem *cause Instrumentali* (*tertium membrum*) adferent, quæ est sanguis filii DEI, I. Joh. 1, 7. Sanguis Christi preciosus, I. Pet. 1, 19. quem pro nobis profundere voluit largissimè, & quidem septem vicibus distinctis; nempe 1. amputationē præputii patiendo, Luc. 2, 21. 2. θρόμβος ἁμαρτίας grumos sanguinis sudando, Luc. 22, 44. 3. tergum suum virgarum vicibus exponendo, Joh. 19, 1. 4. Caput spineæ coronæ non retrahendo, Joh. 19, 22. 5. Impetuosam purpuræ virgarum cicatricibus impressæ divulsionem sustinendo, Matth. 27, 31, Marc. 15, 20. 6. Manus atque pedes clavorum perforationi porrigendo. 7. Latrunculum suum lanceæ ferreæ obijciendo. Johan. 19, 34.

29. A deo inquam largissimè, licet unica guttula sufficiens precium esse potuisset, profudit, non ob personæ indignitatem, sed meriti consummationem, & consilii divini proprietatem. Hoc respectu multum sanguinis omninò profundere debuit, Heb. 9, 15. Equidem 1. ob satisfactionis certitudinem, 2. peccatorum nostrorum gravitatem & abominationem, 3. Justitiæ divinæ adversus peccata illustrationem, 4. denique propter infalibiles misericordiæ divinæ erga genus humanum declarationem. Meisn. Affelm.

30. Hic igitur sanguis est ille, in quo habemus ἀπολύτρωσιν, quæ est remissio peccatorum, Eph. 1, 7. Matth. 1, 14. Per quem DEUS acquisivit sibi Ecclesiam, Act. 20, 28. per quem sumus redempti, I. Pet. 1, 19. qui emundat nos ab omni peccato, I. Joh. 1, 7. quâ abluimur à nostris peccatis Apoc. 12, 11. Cujus interventu

B 2

Chri-

Christus est noster propitiator, Rom. 3, 14. 25. per quem semel intravit in Sanctum Sanctorum, æternam inveniens redemptionem, Ebr. 9, 12. Hoc in sanguine si lavamus peccata nostra, etiam si sit ut coccinum, veluti nix albescent, & si fuerint rubra velut vermiculus, non secus ac lana alba erunt, Esa. 1, 18. Et, ut verbis compendium faciam, hic est sanguis Novi T. qui pro nobis effunditur in remissionem peccatorum, Matth. 26, 28.

31. Respicit verò Author hac locutionis formulâ ad ritum usumque Sacrificiorum veteris T. ad quorum considerationem uberiores jam singulos, propter summam præsentis negotio quam adfert utilitatem, volo attentos. Ea, quia fuerunt typus & imago Christi veri illius agni & sacrificii, multum etiam eorum consideratio nos juvabit. Fuerunt autem multa, imò varia sacrificiorum genera: respectu autem objecti seu materiæ ad trifidam hanc classem reduci possunt non incommodè; ut sint vel frugum, vel vini, vel pecudum: Quorum postremum imprimis ab Authore fuit consideratum, in quo fiebat sanguinis effusio. Et erat, vel jure illud sacrificium duorum agnorum anniculorum, qui typi erant agni immaculati CHRISTI JESU, Johan. 1, 29. 1. Pet. 1, 19. Apoc. 13, 8. Qui agnus occisus ab origine mundi dicitur, Apoc. 13, 8 respectu (puta) typorum & figurarum: vel, oblatio hirci & vituli in die propitiationis, Lev. 1. Cujus allegoriam luculenter & eruditè enarrat Epistola ad Heb. c. 9, 11. 12. videlicet, quod Christus accedens Pontifex futurorum bonorum, non per sanguinem hircorum & vitulorum, sed per proprium sanguinem semel ingressus sit in sanctum sanctorum, æternâ redemptione repertâ. Et notatu dignum, quod Caper Emissarius facta imprecatione ab Aarone vivus in desertum emitti debuerit, qui typus & umbra fuit Christi, qui tanquam piaculum seu *חַטָּאת*, in quod derivata erant & translata totius generis humani peccata, Esa. 53, 6. Johan. 1, 29. extra urbem Hierosolymam educitur, & secum effert peccata nostra, 2. Cor. 5, 21. Ebr. 13, 12.

32. Et imprimis graphicè exquisiteque adumbravit Christi oblationem, oblationisque ejus efficaciam, Sacrificium vaccæ rufæ, Num. 19. Cujus typum graviter & nervosè enarrat Spi-

ritus

ritus sanctus, Heb. 9, 13. dicens: Si sanguis taurorum & hircorum, & cinis juvenæ aspergens inquinatos sanctificat ad carnis purificationem, quanto magis sanguis Christi, qui per Spiritum æternum seipsum obtulit immaculatum Deo, purgabit conscientiam vestram ab operibus mortuis, Conf. Psal. 51, 4. 9. 1. Pet. 2. Apoc. 1, 5.

33. Nullum autem ex iis omnibus melius & clarius demonstrat vim energie atque efficaciam Sanguinis Christi profusi, quam sanguis typicus agni Paschalis, qui omnibus suis ritibus & circumstantiis præfiguravit agnum nostrum Paschalem, qui est Christus, 1. Cor. 5, 7. Et cum primis sanguis illius, quo utrumque postem & superliminaria illinire debebant, ab Angelo percutiente Ægypti primogenita, ut essent tuti, ut ita ab Angelo exterminatore seu morte æterna liberi essent, quorum corda sanguine agni immaculati Jesu Christi conspergerentur.

34. Horsum Johannes digitum intendit, Sanguinem Christi purificare nos, quando dixit: Quem *καὶ τὸ ἐν τῷ* in hoc & similibus Scripturæ locis intelligendum esse probat Affelmannus Disput. de dicto Act. 20, 28. ita tamen, ut non improbet Theologorum illorum sententiam, qui hic per Synecdochen partis pro toto, per *sanguinem* intelligunt omnia ista *παθήματα* quæ Christus nostrâ causâ, in suâ personâ in statu Exinanitionis subire, perpeti & exantlare voluit, & quidem *ἑαυτομάτως*. Quæ *παθήματα* Theologi ad tria redigere genera; nempe, ut quædam sint *contumeliarum*, Matth. 12, 24. Johan. 6, 52. cap. 8, 48; quædam *miseriarum*, Matth. 4, 2. Johan. 4, 6. Matth. 12, 19. Luc. 2, 40. Joh. 11, 35. Luc. 19, 41. Johan. 4, 6. Matth. 8, 24. Quibus subiectus esse voluit *non ex natura necessitate, sed humanitatis veritate*, & ut nobis nostrisque tentationibus *συμπαθεῖν* posset, Ebr. 4, 15. quædam denique *injuriarum & passionum violentarum*, quarum quædam sunt internæ, ut tentatio, tristitia, dolor, angor, Matth. 26, 38. Luc. 22, 44. Psalm. 22, 1; quædam externæ; ut calumniæ, contumelia, flagellatio, condemnatio injusta, crucifixio; Matth. 26 vers. 24. Marc. 14. vers. 43. Luc. 22. vers. 42. Johan. 18. v. 12. Quæ omnia, cum denotent passionem, quæ est totius suppositi,

non ad unam v. g. humanam naturam seorsim consideratam, sed ad utramque, sin (ut verius dicam) totam personam divinâ & humanâ naturâ constantem referimus, parum morantes Adversariorum arietem, nostram hanc assertionem, quo subruere conantur, hoc modo:

35. Deitas est ἀπαθής non potest pati. Ergo nec Deus. R. Ita luculentissimè scribit Vigilus (qui tamen propterea non reprehenditur) lib. 2. contra Eutychem fol. 92 Deitas clavis fixa est, non transfixa. Et Augustinus Tom. 3. quæst. de Trin. p. 1381. ait, divinitas participatione humani affectus, mortem, quam sponte susceperat, sensit: Würtenbergiaci expressè non semel ita: Deitatem filii esse passam; quorum tamen sensus orthodoxus. Neque enim volunt, ait Cl. Affelm. disput. antea citat. Deitatem in sese esse passam, quem Eutychnianismum nobiscum damnant, sed in carne; hoc est, ipsum Dei filium verè & realiter in sua carne esse passum. Quia tamen illa phrasis periculosa est, & in Form. Concordiæ non recepta, ab ea abstinere malumus. Placet autè nobis iudicium Lutheri circa hanc controversiam; oportet te, inquit, confiteri Christum seu personam pati, mori. Nunc persona illa est verus Deus. Ergo rectè dicitur Filius Dei patitur, altera tamen sui parte, humanitate videlicet. Et si usitatè dicimus, Filium Regis esse sauciatum, pede saltem ejus læso, Salomonem sapientem, quia anima ejus erat sapiens; Absolonem pulchrum, quod pulchritudine corporis reliquis anteiret; quid obstat, quominus dicerem, filium DEI esse passum?

26. Unde i. contra Pontificios & Stancarum, Christum esse Mediatorem generis humani, non modo, secundum humanam, sed etiam divinam naturam, probamus, & quidem fundamento ducto ex subjecto hujus propositionis) hac forma: Purificatio hominum à peccatis suis omnibus extra dubium est opus mediatoris. Atqui purificatio à peccatis à Johanne adscribitur sanguini Jesu Christi Filii DEI. Ergo non sola natura humana, sed DEUS incarnatus est noster Mediator. Nec movet nos, Christus hoc modo Mediator ad seipsum quod dicendus foret. Etenim Divinitas in Christo bifariam consideratur, primo *simpliciter*, deinde *respectivè*, quatenus partibus officii determinata est. Non primo igitur, verum

verum modo secundo noster Mediator existit. Unde etiam sibi-
ipſi mundum reconciliaſſe legitur, 2. Cor. 5, 18. 19. *Breviter*: *Offen-*
ſus eſt Chriſtus, quatenus abſolutè & ſimpliciter in unitate cum
Patre & Spiritu ſancto DEUS; *Mediator* verò quatenus *Ἰεσὺς*
Θεω.

37. *Secundo*, contra *Synecdochen* illam *Calvinianorum*, quã
nominato DEO, carnem intelligi ſtatuunt. Vide Beza in Coll.
Mompel. Danæum in exam. Chem. p. 24. Herborn. l. 2. Rudi. m.
p. 100. Neoftadienſes in Admon. p. 250. Anhaltinos contra Librum
Concordiæ, qui omnes luculentiffimas Scripturæ phraſes: DEUS
eſt paſſus, filius DEI profudit ſanguinem pro noſtris peccatis, ita
interpretantur, *quatenus homo*. Unde frequens illa in Scholis eo-
rum ad argumenta hæc noſtra: Sanguis filii DEI: DEUS proprio
ſanguine, &c. reſponſio, *titulotenus, verbaliter*, contra quos ego ex
præſenti aphoriſmo talem neco demonſtrationis funiculum:
“Cujus ſanguis nos emur dat ab omni peccato, ille pro nobis mor-
tuus eſt. Sed Chriſti Jeſu (totius perſonæ) ſanguis emundat nos
ab omni peccato. Ergo. Minor licet è textu ſatis clara; attamen
ad confirmationem ejus ulteriorem & dilucidioſam adduco D.
Apoſtolum Paulum Act. 20. ita differentem: *Deus acquiſivit ſibi*
Eccleſiam proprio ſanguine. Unde talem extruo Syllogiſmum: Cu-
jus proprium patitur, illud ipſum *verè & realiter*, (non titulotenus
& verbaliter ſaltem) patitur. Proprium *ἡ λόγος* patitur. Ergo
λόγος ipſe verè ac realiter paſſus eſt. Non autem *ἀσωμάτως*, ſed
ἐνſπειρηνοῦ, non *φῆσι* Deitatis, ſed *τῆς ἐνώσεως ὀνομαſίας*,
non naturæ proprietate, ſed perſonæ identitate. Quid multis?
Dicitur Deus paſſus non ſecundum naturam verbi, ſed quia proprium illius
corporis, paſſum quod eſt. Cyrill.

38. *Tertio*, contra *ἑρέων* Photinianorum dicta de Chriſto &
ejus merito ad DEUM Patrem referentium eã dicendi figurã, quã
dicitur apud Prophetam eum, qui tangit DEI populum ejus pupil-
lam tangere, fundamentum firmiſſimum hic nobis ſuppeditatur.
Nam licet concedamus in multis Scripturæ locis, qualia ſunt
Zach. 2, 8 1. Sam 8, 7. Dan. 8, 25. Eſa 37, 24. Nah. 1, 9. Matth. 25, 35.
Act. 9, 4. Col. 1, 24. Apoc. 11, 8. injuriam piis illatam Deum ſibi im-
putare: attamen impræſentiarum *ἑρέσις* iſta prorsus locum non
habet.

habet, cum expressissime sanguis filii Dei nominetur. Et nunquid cutem Bartholomæo detractam dicemus cutem DEI propriam, quemadmodum Deus sanguinem profusum suum dicit proprium, Actor. 20. 28? Non puto, Passus itaque est Christus non *γενικῶς*, non *ρημαντικῶς*, non *φανομενικῶς*, non *σωεudoχικῶς*, non *σωωδῶς*, sed *ὑποστατικῶς*. Et tantum de Apostolica hujus sententiæ subjecto: Sequitur

PRÆDICATUM

Quod est *καθαρίζω* mundat, purificat nos ab omnibus peccatis. Exponit hoc Christi factum, & in eo, 1. *Modum*, 2. *Objectum*, 3. *Adjunctum*, peccatum.

Modus.

39. Modum exprimit vox purificandi, summam quam Salvator noster in emendandis conscientiis nostris ab operibus mortuis, Ebr. 9, 14. adhibuit curam, indicans. Uritur hâc voce Scriptura in describendo Redemptionis nostræ opere etiam alias non semel, ut Eph. 5, 27. Ebr. 9, 14. Mal. 3, 3. &c.

40. Et sanè *ἐμφοτικῶτερον* hoc est, Significatur enim nos ab hostibus illis infernalibus (Diabolo, Morte, Inferno) Concreta illa justitia exutos miserandum in modum esse vulneratos, Luc. 10. Unde caput factum languidum, cor infirmum, & à planta pedis usque ad verticem capitis nihil sani in nobis esse relictum, Esa. 1, 5. 6. Unde prostrati in sanguine nostro recubimus, Ezech. 16, 6. à quo & omnis nostra justitia conspurcata; usque adeo, ut coram oculis Dei fuerit velut pannus menstruata, Esa. 64, 6. Quare & Deus nos averfatus, Esa. 59, 2. abominatus tit. 1, 16. Et peccatum quod per lapsum in mundum introductum, totum hominem omnesq; ejus partes instar veneni & lepræ ita pervasit, infecit, corruptit, ut propriis viribus abinde mundari se homo prorsus non potuerit, licet vel centies se indies aqua lustrali lavasset.

41. Proinde Christus, propter nos, Ecclesiam ut sisteret gloriosam, non habentem maculam, aut rugam, aut quicquam ejusmodi, sed sanctam & inculpata, Eph. 5, 27. sanguinem suum effundere voluit, ut eo tincti mundemur & purificemur ab omnibus nostris peccatis, Ebr. 9, 14. 1. Joh. 1, 7. Conf. Esa. 1, 17. 18. Psal. 51, 9.

42. Quem-

42. Quemadmodum autem in toto Redemptionis nostræ opere contrariis & rationi semper absurdis (ut quod per mortem vitam, per ignominiam gloriatio, per paupertatem divitias nobis, 2. Corinth. 8, 9. acquirere voluerit) usus est, ita & hic peccatorum labe & tæbe nos conspurcatis & coinquinatis, sanguine suo (ratio quod ridet) mundos reddere voluit. Et respicitur hac formula loquendi ad usum & modum lotricum, quæ in linteis preciosis & subtilissimis depurgandis, & ab omnibus maculis abstergendis, nulli labori operæ ac sumptui parcunt, verum diligenter byssum manu versant, lavant; usque dum depurgent ab omni spurcitie. Ita Christus conflans & emundans argentum, purgabit filios Levi, & colabit eos, quasi aurum & argentum, Malach. 3. vers. 3. Nosque sanguine suo mundabit, ab omni peccati contagio, ut ita depurgati ab operibus mortuis, Ebr. 9. & justitia ejus (è contrario) tanquam veste sponsali induti, Esa. 61. v. 10. coram DEO comparere valeamus; ita ut nostra pulchritudine Rex capiatur, Psal. 45. v. 12.

43. Quæ cum ita disputamus, contra Photinianos, asserimus, CHRISTUM Sanguinem suum pro peccatis fudisse, non 1. in Doctrinam, 2. Exemplum, 3. Communicationem, 4. Occasionem: sed 5. ob Satisfactionem pro peccatis nostris. Illorum opinionem de sanguine & morte CHRISTI vide in Catechismo Racoviensi cap. 8. pag. 254. Ego pro satisfactoria expiatione contra illos talia produco fundamenta: 1. Κάθαρ expiatio peccatorum, quam anxie desiderat David, Psal. 51. v. 1. quam qui habet, vitam consequitur indubitato æternam, Psal. 32. v. 1. Apocal. 7. v. 19. facta est filii DEI sanguine. Ergo non est simplex, sed satisfactoria quædam expiatio & redemptio. Antecedens nititur clara Apostolici textus litera, & confirmatur præterea à Paulo, Actor. 20. v. 28. E. 2. Expiatio peccatorum nostrorum sanguini filii DEI, tanquam λύτρω & ἀπλύτρω adscribitur. Ergo interventu veri precii & satisfactionis præstitæ purificamur. Antecedens est Matth. 20, vers. 28. Marc. 10. vers. 45. 1. Timoth. 2. vers. 6. 1. Pet. 1. vers. 18.

C

3. Pe-



3. Petrus sanguinem CHRISTI auro & argento comparat, tanquam majus quiddam eo, quatenus precium est, 1. Pet. 1, 18. 19. Solent autem aurum & argentum verum esse precium, non figuratè. Quare & sanguis æquè, aut multo etiam magis verum sit precium, necesse est. Et tantum de modo nostræ Redemptionis: Sequitur nunc *Objectum*.

44. Hoc & *Prædicatum* Apostolicæ hujus propositionis exponit. Quare enim; Quid filius DEI emundavit? Et respondebit D. Johannes; Nos.

45. Per quam vocem non intelligit *Diabolos*, quos tandem in gratiam receptum iri deliravit Origenes: nec *Angelos*, quos per Christum redemptos esse ex Coloss. 1, 10. Eph. 1, 10. ineptè concludit *Brunfelsius*: aut in CHRISTO Electos, ut quidam Calviniani somniant imperitè: nec *solos Electos*: sed *omnes omnino homines*.

46. Non solos Electos autem hic intelligi tali demonstrationis ariete demonstro: Illos Christi sanguis purificat, ad quos missa, mittitur & in posterum mittetur Johannis Epistola. Sed ad Ecclesiam, ad quam omnibus hominibus patet aditus, Matth. 28. v. 19. Marc. 16. v. 15. missa, mittitur & mittetur deinceps hæc Epistola. Ergo non soli Electi hic intelliguntur, præsertim quia cætui vocatorum etiam non electi admixti sunt. De cætu autem collectorum sermonem esse D. Apostolo, inde constat, quia 1. eum adhortatur, ne peccata, quorum remissionem flagitat Sanctus omnis forsan non admonitus, Psal. 32. v. 6 ad exemplum Pauli, Actor. 22. v. 20. dissimulent sua, ut hypocritæ, sed confiteantur. c. 1. v. 8. 9. 10. 2. Quia c. 2. v. 18. 19. dicit multos ex illis factos Antichristos (*etiam ex nobis dicit,*) & v. 25. eos scribit seduci. c. 3. v. 7. petit ne se patiantur seduci. 3. Quia prohibet eos orare pro fratribus mortaliter peccantibus. c. 5. v. 15. & uti sibi ab idolis caveant, monet versu ultimo. Ergo *Ecclesiam* non Electionis, sed *collectionis* intuetur Apostolus.

47. Quæ observatio hunc nobis præstat usum, ut hinc discamus, non posse ex hoc loco demonstrari, sanguinem filii
DEI.

DEI esse profusum pro Electis tantum, cum Auctor ipse spinosæ huic quæstioni occurrat c. 2, 2. quando dicit: *Et ipse est propitiatio pro peccatis nostris, non pro nostris autem tantum, sed & pro totius mundi.*

48. Et tamen sic, præeunte Piscatore in comment. super loc. Actor. 20. quidam argumentatur: *Filius DEI redemit Ecclesiam. Ergo non totum genus humanum.* R. 1. Scriptura nec in illo, nec in aliis locis habet exclusivam tantum. 2. A particulari. Ergo fit conclusio, idque vitiosissimè, cum unius inclusio non sit protinus alterius exclusio. 3. Apostolus eo in loco, utpote *noster* in præsentī Ecclesiam considerat è *ocatione*, seu in quantum visibilis est, habens ministerium visibile. Non omnia autem Ecclesiæ visibilis membra sunt in Electorum numero, ut patet vel ex solis scripturæ parabolis, Matth. 3. v. 12. cap. 13. v. 48. c. 23. v. 33. Tantum ergo abest, ut ex huiusmodi Apostolorum verbis demonstretur, filium DEI pro Electis tantum mortuum, ut potius illis concludatur contrarium. Universale enim includit suum particulare. 4. nota: *Objectum* mortis Christi duplex esse, aliud *universale & adæquationis*, aliud *nobilius & perfectionis seu dignitatis*: quando igitur Scriptura Christum pro omnibus mortuum dicit, 2. Cor. 5. v. 14. 15. Heb. 2. v. 9. 1. Joh 2. v. 2. *Objectum* mortis ejus exprimitur *universale*; cum autem pro Ecclesia & Electis, *objectum nobilius & dignitatis*.

49. Scriptura tamen mentionem faciens meriti Christi, huiusmodi utitur loquendi genere, quo certus hominum numerus innui videtur, ut 1. Johan 1. v. 7. *Sanguis IESU CHRISTI emundat nos ab omni peccato*, Actor. 20. v. 28. *DEUS acquisivit sibi Ecclesiam proprio sanguine*, 1. Timoth. 4. v. 10. *Christus est Servator maximè fidelium*. Ergo. R. Meritum Christi bifariam consideratur, vel respectu *acquisitionis*; vel respectu *applicationis*. Priori considerationis modo, omnes homines sunt redempti, posteriori tantum, qui meritum Christi non contemnunt, sed vera fide amplectuntur.

50. *Sufficienter*, ais, non *efficienter*, cum in omnibus fidem efficiat, sed in solis Electis. Et tamen verum illud, quod, quorum

Christus *Salvator* suo *merito*, illorum & sua *efficacia*. Resp. doctè, pulchrè, benè: verum non vitio meriti aut verbi, non in omnibus organon *efficax* & *salutare* existentis, sed *subjecti* sanguinem filii DEI pedibus conculcantis se indignum judicantis, Actor. 13. v. 46. & consilium DEI adversus se ad exemplum Pharisæorum, Luc. 7. v. 30. contemnentis. Simili res erit clarior: Sol spargens jam radios supra horizontem, res omnes illuminat, oculos autem noctuarum obscurat; non vitio splendoris, sed oculorum caligantium. Cyrus edicto, quod publici fecerat juris, Judæis indulgebat reversionem in patriam, Esd. 1. v. 3 4. 2. Paral. 36. v. 22. ibi, qui in captivitate manere volebant, *efficienter* non sunt liberati; nihilominus tamen ipsis liberatio regio diplomate fuit impetrata, non tantum sufficienter, verum etiam *efficienter*. Sic Christus omnes redemit *intensive*, licet non *extensive*: omnes Patri reconciliavit *actualiter*, quamvis non *formaliter*, omnibus vitam & salutem moriendo acquisivit, quamvis non omnes fide meritum hoc sibi applicent. Unde culpa non est in *efficacia* ipsius causæ principalis & meriti: sed in *absentia* causæ instrumentalis, fidei.

52. Dicta, thesi nostræ de universali Christi merito, quæ fidem faciunt *ἀπολαξεί* sunt, Esa 53. 6. 1. Johan. 2, 2. 2. Cor. 5, 15. Quibus cum conferri possunt, Col. 1, 20, 1. Tim. 2, 6. 1. Tim. 4. 10. Luc. 12. v. 20. Johan. 12. v. 32. Rom. 8. v. 32. Hebr. 2. v. 9. Argumenta jam non addam, præter quod & mors CHRISTI pertineat ad damnandos & perituros, Rom. 14. v. 16. 1. Corinth. 8. vers. 11. Hebr. 6. v. 4 5. 6. Hebr. 10. v. 26. 2. Pet. 2. 1. Joh. 15. v. 1. 2. Pet. 2. v. 9.

Apjunctum.

53. Ex quibus nunc dextrè perceptis, ultrò *tertium sc. adjunctum* emergit, nimirum, Sanguinem Christi purificasse nos *ab omnibus peccatis*.

54. Quot & quam varia sint peccata in omnibus compendiis Theologicis fermè dicitur; Ab omnibus illis Christi sanguinem nos liberasse adeo disertè & apertè affirmat hic noster paragraphus, ut non nisi, qui vel apertè blasphemare vel mendacii arguere velit Scripturam, negare ausus sit. Attamen reperti sunt

sunt olim, reperiuntur & hodie (hem nefas) in tam clarâ Evange-
lii luce, qui contrarium asserere, impiè quamvis & blasphemè,
non sunt veriti.

55. Olim circa annum Servatoris nostri 1140. negavit hanc
satisfactionem strenuè M. Petrus Abailardus. Huic adsensere Ar-
noldus de Brixia, & Bilbertus Pictaviensium Episcopus, & Serve-
tus, cui ceu patri, monstroso autem & fanatico satis, acclamavit
fortiter gens Anabaptistarum reliqua. Quod pluribus retulere
Menius, Vigandus & alii. Hodie Erronibus quibusdam in Lithuania,
Polonia, Transsylvania famosis satis ex infaustis Photini cujusdam
Sirmiensis in Illirico Episcopi cineribus ortis Socino reformatore, sor-
det planè Christus, ejusque satisfactio. Et ultimus hic Diaboli fæ-
tus (Photianos puto) totus, quomodo depretiet precium à Christo
pro peccatis nostris solutum, legere est apud eorum Promachos
Schmalzium in lib. Cath. c. de Chr. Sacerd. p. 227. Et in lib. de di-
vinit. fil. Edit. Racov. anno 1608. typis Sebastiani Sternacii de-
dicato Sigismundo III. Poloniae Regi serenissimo. Faustum Soc-
num Senensem Italum in libel. de Christo Servatore anno 1594.
edito Christophorum Osterodum Goslariensem in Inst. Germ. cap. 36.
p. 310. 311. Georgium Eniedinum in expos. dictor. script. Iohannem Som-
merum in tract. de Justif. & reliquos omnes, quorum blasphemias,
quas hic non manu, sed toto serunt thylaco, quando legi

Obstupui, steteruntq; comæ, & vox faucibus hæsit.

Nec tamen sollicitus fui his ut funus pararem, illas cum legisse &
detexisse, fatente Menzero, sit refutasse.

55. Calviniani hic etiam, nisi in scriptis suis σφάλμα typo-
graphicum agnoscant, vel stylum tempestivè vertant, insigniter
blasphemi, in sanctissimum & perfectissimum hoc Christi meri-
tum erunt. Etenim non solum, non pro peccato in Spiritum S.
eò quod id committentes sint reprobi; nec pro totius mundi,
sive omnium hominum, quales in hunc mundum nascuntur, sa-
tisfecisse, scribunt CHRISTUM, Zanch. p. 235. & in miscel. l. 2.
p. 23. Col. Mompelg. p. 503. & Piscator: Sed & meritum Christi
in obedientiam activam & passivam (quamvis in se considerata,
unica tantum sit) discerpunt, & illà pro se tanquam creaturam

DEI & ex familia Davidis oriundam, legi DEI obedientiam præstitisse; hæc vero pro nobis DEO Patri satisfacisse Christum adseverant. Cujus sententiæ (*verius blasphemia*) caput & auctorem se proficetur *Piscator* in Epist. ad Rom. c. 4. in obs. p. 84. & seq. Edit. Herb. Anno 1601. & c. & alibi.

56. Turpiter tandem hic & se dare Romanæ Sedis Promachos, & veri Antichristi ubera qui sugunt, dum Christum tantum pro peccato originali solvisse *λύτρον* asserunt, quis non videt? Nam licet Jesuitæ ab illis qui hoc defendunt, discessum fecisse videri velint, & subtilius statuere, quod pro culpa quidem omni, etiam & pœnâ aternâ Christus satisfecerit, non autem pro temporali, quæ sit à nobis redimenda per alia bona opera sive satisfactionem, contra expressissima Prophetæ Esaiæ c. 53. vers. 5. verba: attamen è verbis Valentini libr. 2. Miscel. cap. 12. scribentis, CHRISTUM semel tantum se obtulisse in cruce pro peccato originali, quia non sæpius ab eodem homine admittatur, & semel abolitum, nunquam redeat; sæpius autem se offerre, nimirum non tantum in cruce, sed etiam quotidie in altari, pro peccatis actualibus, quia sæpius ab eodem committatur, refutari possunt.

57. Quibus nunc ægre ut sim, ex nostri Apostoli aphorismo arietem unicum opponam, & finiam: Sanguis Christi quos purificat ab omnibus peccatis, illi non indigent propria purificatione & ulteriori liberatione, sed vere liberi sunt, Joh. 8. 36. Ecclesia Papicolarum propriis meritis à peccatis actualibus se purificare, & à pœna temporali propriis satisfactionibus liberare conatur. Ergo non est vera Ecclesia. Proinde dicit tibi qui habet septem Spiritus DEI, & septem stellas. Scio opera tua, quia nomen habes quod vivas & mortua es. Esto vigilans & pœnitentiam age. Quod si non vigilaveris, veniam ad te tanquam fur, & nescies quâ horâ veniam ad te. Huic sit *Ὀλογία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ χάρις καὶ ἡ δυνάμις καὶ ἡ ἰσχὺς εἰς τῶν αἰώνων τῶν αἰώνων ἀμήν.*
Apo. 7, 12.

F I N I S.



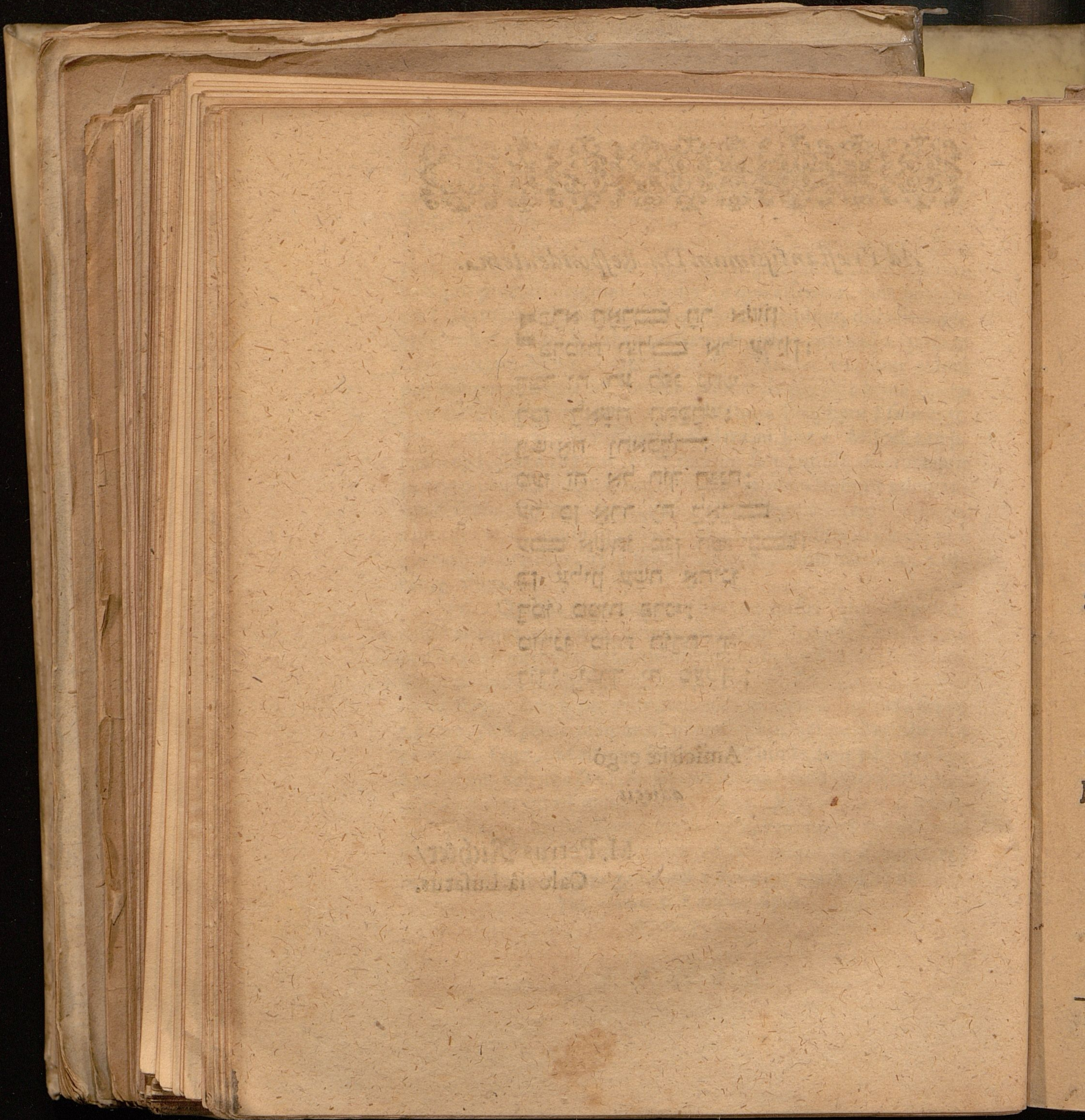
Ad Praestantissimum Dn. Respondentem.

בְּכִרַת הָאָרֶם הָרַ אֲשׁוּן
בְּרִמּוֹת וְצֶלֶם אֵל עֲלִיּוֹן:
דְּבַר יְהוָה רַע לִפְנֵי נַחֲשׁ
לִכֹּן לְאִשָּׁה הַתְּכַחֵשׁ:
וְנִשְׂיָאָה וְתִאֲכַלֶּהָ
מֵעַז יְהוָה אֵל תוֹךְ הַצְּנִיָּה:
עַל-כֵּן אָרַר יְהוָה לְאָרֶם
עִם אֲשֶׁתוֹ מִגֵּן הַשְּׁלִיכִים:
בֶּן עֲלִיּוֹן עָשָׂה אַחִינוּ
דָּמוֹ מִפְּנוֹת פָּרְנוּ:
מוֹרְנוּ מִזֹּת תוֹרַת-יְהוָה
דוֹרֵי יִבְרֹךְ יְהוָה מֵעַשָׂה:

*Amicitiae ergo
adjecit*

M. Petrus Richter/
Caloviâ-Lufatus.





94.A 7578

ULB Halle 3
002 715 147

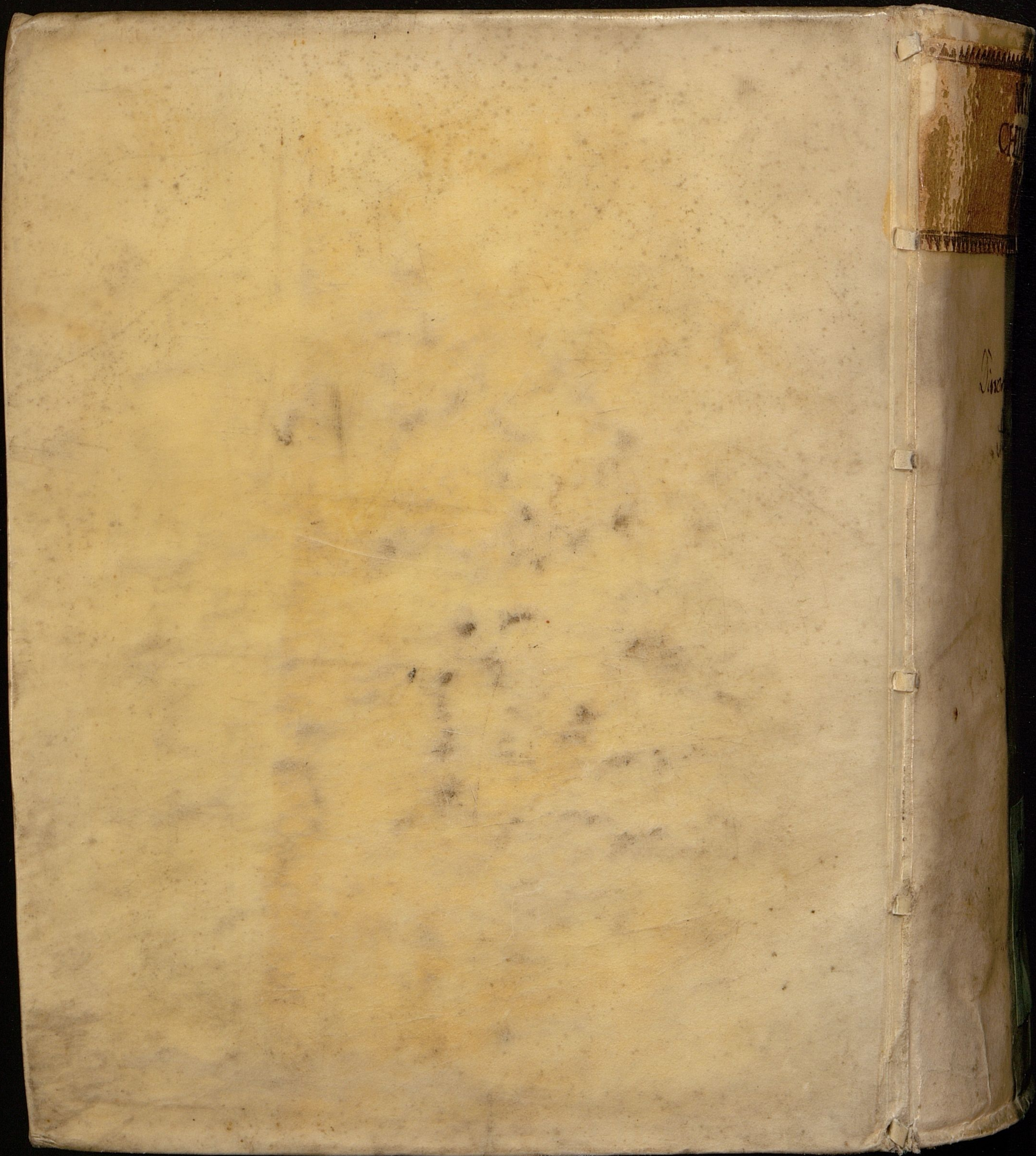


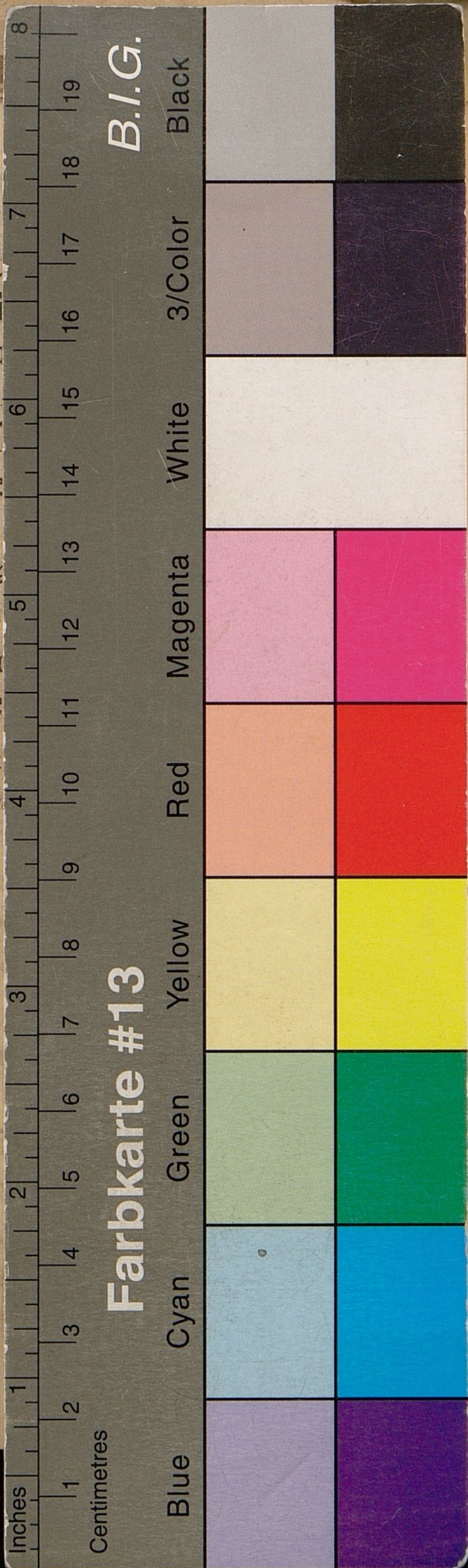
f
sb.

1017

10/1999







ASYLUM FIDELIUM

40 XXVI

Hoc est

ASSERTIO SOLIDA

Sanguinem JESU CHRISTI Filii Dei, in ara Cru-

cis profusum esse *λύτρον* pro universis, generis humani,
præcipuè tamen credentium, peccatis *ἰσὺ ῥόπον*,

*Adversariis nostris, imprimis Calvinianis, Photinianis
& Romanensibus opposita,*

EX

Aphorismo nobili Johannis Epist. I. c. I. v. 7.

Αἷμα ἰσοῦ χριστοῦ τὸ ἰσοῦ αὐτοῦ καθάρσει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας.

Quam

*Auspicio & Presidio ἰκέτεσσι καὶ μετέτεσσι generis humani
unici & veri*

In Celeberrima Academia Wittebergensi

PRÆSIDE

Dn. FRIDERICO BALDUINO,

D. Professore & Superintendente,

Publicè

Θεοσοφικῶν Διδασκείψης subjecit

M. MARTINUS LÜDEMAN.

Die Januarii.

¶ (o) ¶

WITTEBERGÆ,

Excusa Typis JOHANNIS GORMANNI,

ANNO M DC XXVI.